

rende Stilling eller Hverv, men ikke almindeligt løst Lønarbejde for Stat eller kommunale Institutioner. De øvrige Bestemmelser om Rettighedsfortabelse i Straffelovstillæggets § 6 bæres alle af det Synspunkt, at de paagældende ikke bør spille nogen fremtrædende Rolle i Samfundslivet og ikke uden videre bør have Adgang til at virke i Stillinger, der giver særlig Mulighed for Udøvelse af Propaganda, og der foreslaas derfor ikke nogen almindelig Generhvervelse af disse Rettigheder uden nærmere Prøvelse, jfr. derimod Forslagets § 3.

Til § 2.

Bestemmelsen omfatter dels Tilfælde, hvor Straf er idømt i Medfør af andre Bestemmelser i Straffelovstillægget end § 10, Stk. 1, og § 16, dels Tilfælde, hvor Straf er idømt efter en af disse Bestemmelser i Forbindelse med andre Straffebestemmelser i Straffelovstillægget eller den øvrige Lovgivning. I disse Tilfælde skal efter Forslaget Generhvervelse kun ske, naar det udtrykkelig bestemmes af Justitsministeren efter derom indgivet konkret motiveret Ansøgning. En saadan Prøvelse vil i disse Tilfælde være nødvendig, fordi de paadømte Forhold kan indeholde en Forbrydelse af almindelig, borgerlig, ikke politisk Karakter. Det vil paa den anden Side komme til at dreje sig om et begrænset Antal Tilfælde, hvorfor en Prøvelse af de enkelte Tilfælde vilde være administrativ mulig. Bestemmelsen omfatter ikke Tilfælde, hvor Straf er idømt efter Straffelovstillæggets § 15 eller Lov Nr. 406 af 28. August 1946, hvad enten den Rettighed, det drejer sig om (praktisk navnlig Næringsretten), er frakendt ved Dommen, eller dette ikke er Tilfældet, men Rettighedstabet indtræder, fordi Straffen er af den nærmere i Loven fastsatte Størrelse. Grunden hertil er den, at Tilfældene af Værnemageri ofte ikke adskiller sig væsentligt fra Kriselovsovertrædelserne, ligesom Strafadmaalingen i disse to Grupper af Sager ikke er væsentlig forskellig. Kriselovsovertrædelserne medfører Rettighedstab, naar de har medført tilstrækkelig høj Straf dertil, og Værnemagerne bør næppe stilles bedre end Kriselovsovertræderne. Dertil

kommer, at Værnemageriforseelsen jo netop er udøvet i de paagældendes Næring, saaledes at det vigtigste Rettighedstab, Tab af Næringsret, i disse Tilfælde ikke kan anses for nogen inadækvat Følge af Forbrydelsen.

Til § 3.

Visse af de i Straffelovstillæggets § 6 nævnte Rettigheder har Karakter af Ret til at ernære sig ved Udøvelsen af det Fag, hvori den paagældende er uddannet. Resocialiseringshensynet kan derfor tale for, at der aabnes Adgang for de domfældte til at gengive de paagældende denne Ret. Efter Forslaget er det vedkommende Minister (Justitsministeren for saa vidt angaar Sagførere, Indenrigsministeren for saa vidt angaar Læger, Tandlæger, Dyrlæger og Jordemødre o.s.v.), der skal kunne give Dispensation, i de sidst nævnte Tilfælde efter Forhandling med Justitsministeren. Der skal i alle Tilfælde indhentes Erklæring fra vedkommende Organisation. Tilladelsen skal kunne gives paa nærmere angivne Betingelser, f. Eks. saaledes, at den kun skal gælde for et bestemt Sted, for et begrænset Tidsrum eller indtil videre.

Man har ikke ment at burde give Mulighed for at tillade, at de af Loven omfattede domfældte kan virke som Præst eller Lærer eller indehave de i Straffelovstillæggets § 6, Stk. 1, Nr. 7, omtalte Stillinger eller Tildshiverv i erhvervsdrivende Selskab eller Sammenslutning.

Til § 4.

Bestemmelsen er en simpel Følge af Princippet i Lov Nr. 356 af 29. Juni 1946 § 2. Den Udjævning, der ved Benaadning har fundet Sted som Følge af Ændring i Domspraksis, vilde ellers være ufuldkommen.

Til § 5.

Saafremt den paa Prøve løsladte eller betinget benaadete ved at gøre sig skyldig i et straffbart Forhold eller ved ikke at overholde de for Prøveløsladelsen eller Straffertgivelsen fastsatte Vilkaar bevirker, at Straffen kommer til Fuldbrydelse, findes det rimeligt, at de af denne Lov følgende Begunstigelser bortfalder helt.